

Ο προπονητής της ΤΣΣΚΑ Μόσχας, Έτορε Μεσίνα, γράφει στο προσωπικό του blog για τη... σημασία των αδιάφορων παιχνιδιών. Πως αντιμετωπίζει ο ίδιος ένα από τα μεγάλα προβλήματα των προπονητών, που παραδέχεται ότι παραμένει άλυτο.

Το blog του Ιταλού τεχνικού φιλοξενείται στη ρώσικη εφημερίδα "Sport". Για να διαβάσετε πατήστε [εδώ](#) .

Αναλυτικά:

"Είχαμε αρκετά παιχνίδια που δεν επηρεάζουν τη βαθμολογική μας θέση. Πήγαμε στη Σαμάρρα, μετά στο Ζάγκρεμπ και μετά παίξαμε εκτός έδρας με την Τράιουμ πριν αντιμετωπίσουμε την Ουράλ Γκρέιτ. Τέσσερα ματς που το αποτέλεσμα δεν ήταν καθοριστικό.

Αυτό είναι πάντα ένα πρόβλημα για κάθε ομάδα. Υπάρχουν παίκτες που φοβούνται μην τραυματιστούν σε αυτά τα αδιάφορα παιχνίδια. Ακόμη κι αν τους εξηγήσεις ότι όταν παίζουν χωρίς να είναι στο 100% πνευματικά και σωματικά, τότε αυξάνονται οι πιθανότητες τραυματισμού, οι παίκτες δεν το πιστεύουν. Πιστεύουν κατά τη διάρκεια της προπόνησης ότι ελέγχουν καλύτερα την κατάσταση, σε σχέση με οποιοδήποτε παιχνίδι. Πρέπει να επικεντρωθούμε στο γεγονός ότι πρέπει να είναι συγκεντρωμένοι, επειδή δεν είναι εύκολο να ανοιγοκλείνεις τον πνευματικό σου διακόπτη. Οι παίκτες τείνουν να σκέφτονται τα επερχόμενα παιχνίδια.

Ειλικρινά δεν ξέρω πώς να χειριστώ μια τέτοια κατάσταση. Νευριάζω όταν βλέπω τους βετεράνους να μην αποδίδουν όπως πρέπει. Την ίδια στιγμή δεν πιστεύω ότι είναι καλή ιδέα να τους αφήσεις στον πάγκο και να μείνουν εκτός ρυθμού. Οπότε αυτά τα παιχνίδια είναι πάντα ένας πονοκέφαλος. Προπονώ 20 χρόνια και πάντα είναι η ίδια ιστορία με όλες τις ομάδες, ακόμη και τις μεγαλύτερες. Δεν ξέρω ποια θα είναι η αντίδραση μου φέτος. Θα ακολουθήσω το ένστικτο μου.

Αυτό που με ενοχλεί περισσότερο είναι ότι το επίπεδο προσοχής, σωματικής και πνευματικής ετοιμότητας είναι πιο χαμηλό από τις συνηθισμένες προπονήσεις μας. Για μένα είναι πολύ δύσκολο να κατανοήσω κάτι τέτοιο και να το αποδεχτώ. Οπότε αυτές οι βδομάδες θα είναι δύσκολες. Απλά ελπίζω να μην ξοδέψουμε πολύ πνευματική ενέργεια για να κρατήσει υψηλό επίπεδο συγκέντρωσης και να σπαταλήσουμε ενέργεια από τα επόμενα παιχνίδια.

Είναι η τέταρτη χρονιά μου στην ομάδα και πάντα παίζουμε άσχημα σε αυτά τα αδιάφορα παιχνίδια. Πριν από δύο χρόνια χάσαμε στο Ροστόφ. Πέρσι χάσαμε στο Βλαδιβοστόκ. Κερδίσαμε τη σειρά των πλέι-οφ παίζοντας άσχημα.

Είναι πάντα η ίδια ιστορία κι η ίδια ερώτηση «να αφήσω τους βετεράνους στο παρκέ για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση και να αρχίσουν να παίζουν καλά ή να τους αφήσω στον πάγκο και να προτιμήσω τους νεαρούς παίκτες»; Ποτέ δεν ξέρεις. Πάντα εκνευρίζεσαι. Πάντα τσακώνεσαι με την ομάδα. Είναι απλά μια σπατάλη ενέργειας.

Αυτά τα παιχνίδια δεν έχουν να κάνουν με πλάκα. Βέβαια η έννοια της πλάκας διαφέρει από άτομο σε άτομο. Για κάποιον είναι να κάνει μια θεαματική κίνηση και μια ασυνήθιστη πάσα την ώρα που δεν παίζει άμυνα. Για άλλους είναι να παίζουν με απόλυτη υπευθυνότητα ανεξαρτήτως αγώνα και αντιπάλου. Έτσι η διασκέδαση έρχεται μέσω του ανταγωνισμού και της κούρασης του να τα έχεις δώσει όλα.

Κατά τη δική μου άποψη η διασκέδαση κι η πλάκα έχει να κάνει με την απόλυτη σοβαρότητα. Για κάποιον η διασκέδαση είναι να χαλαρώσει. Δεν συμφωνώ με αυτό, αν και το σέβομαι. Το να διασκεδάσεις ως ομάδα θα πρέπει να συνδυάσεις τη διασκέδαση των 12 παικτών και του προπονητή. Είναι πολύ δύσκολη αυτή η αμοιβαία κατανόηση. Το καλό όταν παίζεις κάτω από πίεση είναι όλοι καταλαβαίνουν τι πρέπει να κάνουν. Είναι ευκολότερο. Στα αδιάφορα παιχνίδια όλοι έχουν τη δική τους άποψη, όπως τη δική της

αντίληψη της διασκέδασης.

Ας χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα ενός άλλου σπορ. Υπάρχουν τενίστες όπως ο Ίλιε Ναστάσε και τενίστες όπως ο Μγιον Μποργκ. Δύο διαφορετικοί παίκτες, δύο διαφορετικοί τρόποι να αντιμετωπίσεις το παιχνίδι. Το ίδιο συμβαίνει και με το μπάσκετ;